

ВСЕСВІТ

1924
1650/4

УНІВЕРСАЛЬНА
БІБЛІОТЕКА
ІНСТИТУТУ
ІНЖЕНЕРІВ

№ 20
ЦІНА 15 коп

РЕКОМЕНДУЕТСЯ ВСЕМ

ВСЕМИРНО-ИЗВЕСТНАЯ АМЕРИКАНСКАЯ КОСМЕТИКА

Арт. Клара Юнг

ИМША
Метаморфоза

КРЕМ-МЫЛО-ПУДРА

Против веснушек и для белизны и
: : : : : НЕЖНОСТИ КОЖИ : : : : :

ОДИН ИЗ МНОГОЧИСЛЕННЫХ ОТЗЫВОВ

Отзыв всемирно-известной американской артистки КЛАРЫ ЮНГ (перевод с английского)

М. Г. Я употребляла мыло и крем „ИМША“ и нахожу их наилучшими туалетными средствами. Эти препараты придают лицу свежий и юный вид.

11—ХП—25 г. КЛАРА ЮНГ.

Требуйте везде только с подписью

Imsha

CÄSAR & MINKA

Zahna (Preussen), Німеччина

РОСПЛІД І ПРОДАЖ
ПОРОДИСТИХ СОБАК

КАРЛИКОВІ СПЕЦІАЛЬНО ДРЕСИРОВАНІ
(поводирі і т. інш.) МИСЛИВСЬКІ, ЗАПРЯЖЖІ

: : : : та СТОРОЖОВІ СОБАКИ : : : :

ПОСТІЙНА ВИСТАВКА БІЛЯ ВОКЗАЛУ В ЦАНІ
ІЛЮСТРОВАНІ ПРЕЙСКУРАНТИ БЕЗПЛАТНО

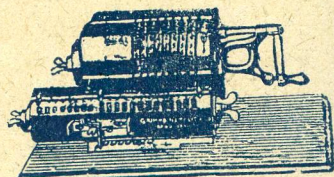
: : : ВІДПРАВКА У ВСІ КРАЇНИ СВІТУ : : :

1-я образцовая ремонтная мастерская

„ТЕХНОТРУД“

Срочное исполнение ремонта и
реставрация пишущих машин,
арифмометров и контрольных
касс

Харьков, ул. Свердлова, № 3.
: : : Телефон № 17-86. : : :

: : : СПЕЦИАЛЬНАЯ ВЫСЫЛКА МЕХАНИКОВ ПО ВЫЗОВАМ : : :

ІІІ. ВИДАННЯ ІІІ.

Пролетарі всіх країн, єднайтеся!

№ 20
15-20 травня
1927 року

ВСЕСВІТ

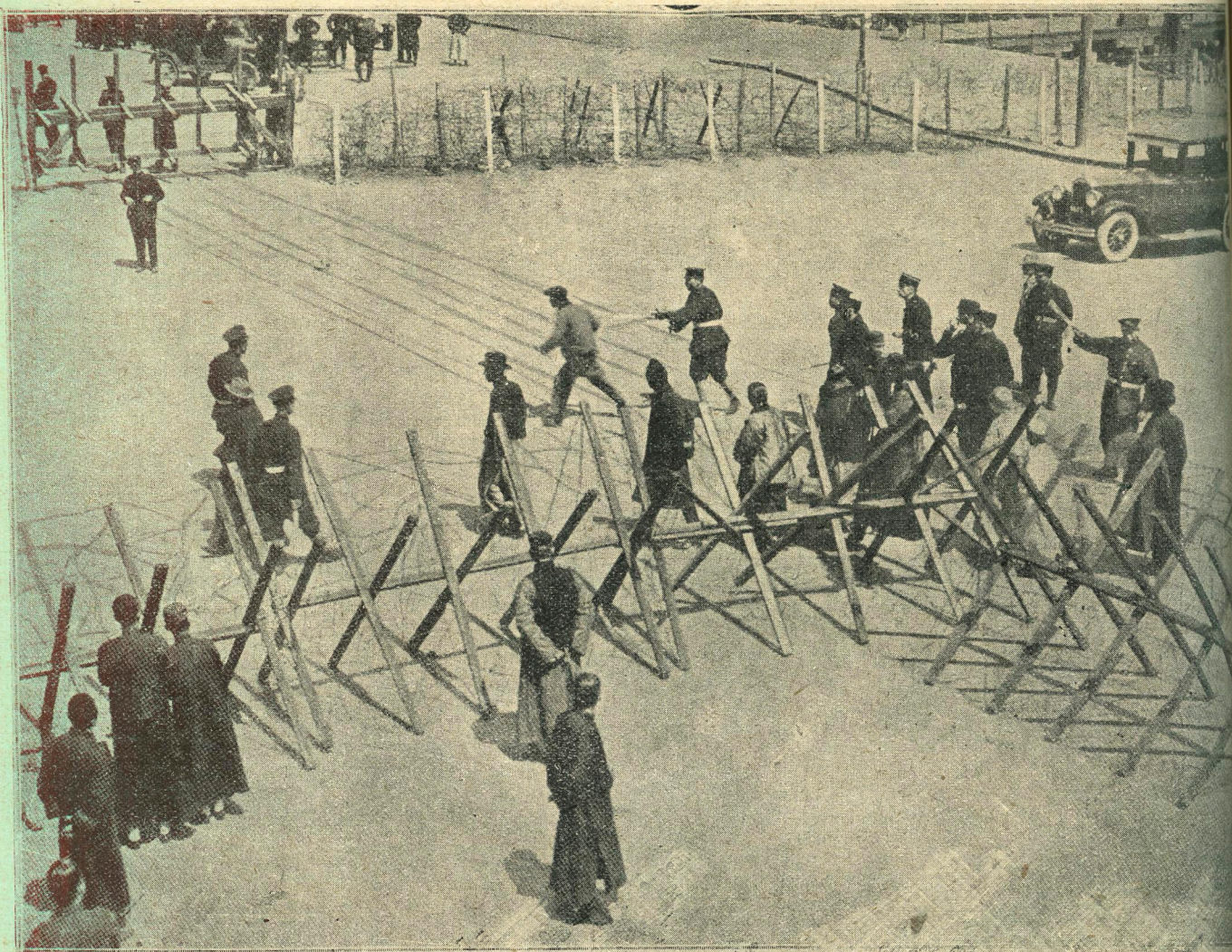
ХАРКІВ,
вулиця Карла
Лібкнехта № 11

Фундатор В. БЛАКИТНИЙ

Кадр з нового фільму „Гасло з моря“. Маяк.

Постановка Ялтинської кіно-фабрики ВУФКУ

„Хінцям та собакам входити заборонено“: Хінські поліцаї очищують околиці обведеної густою загорожею колючого дроту французької концесії; хто опирається, тих розганяють дрючками

Оповідання БАНДИТИ Володимира Штангея

ПО ШЛЯХУ, що йде з Уманю через Дмитрушки та Малі Бабани на село Роги, їхали фурую Мамчур Андрій, народний учитель, агент Держвидаву України — громадянин Безпальченко Ксень і дядько Гнат Перепічка, що був власником скрученого цурками драбинячка та двох захарчованих шкапин із породи — „скільки вб'єш — стільки в'їдеш“. Безпальченка він узяв підвезти за гроші, а Мамчур був як безплатний додаток.

Мамчур сидів собі на полудрабкові, звисивши ноги. Візок трусив, коні пофиркували, а дядько, агент і він мовчали. Стрибаючи зором по каламутних від осіннього сірого нальоту краєвидах, Мамчур думав, як іноді по чудернацькому для людини складаються обставини і наскільки важливу роль відіграє випадок у життю. Він радів, що їде.

Все швидше дома будеш, а то б тьопав пішака й далі.

На підводі дістався цілком випадково. За Дмитрушками на другому яркові Мамчур відпочивав. Напившись води, запаив цигарку і, поклавши біля себе торбинку з провіантом, він лежав навznak горілиць на запаленому в жорстоких кучерях шпоришеві. Було приємно отак, випроставшись, лежати спиною на м'якій траві. За сьогодні він справляв другий рейд. Боліли в м'язах ноги, але настрої був бадьорий. В головах розхристано стояв на тлі крижаної блакити неба хрест. Його згори обпaskу-дили горобці та інший птах. Хтось позаторік оберезав його вінком у клечальну неділю та причепив тонкого рушника. Рушника зараз же вкрали, а вицвілі й розітлілі від часу та погоди кумачеві стожки лопотали на вітру. І от, коли Мамчур, пролежавши хвилини 15, устав, до криниці під'їхала підвода. Дядько почав коней напувати, Мамчур підійшов до фури і привітався.

Ні дядько, ні агент нічого йому не відповіли тільки скося подивилися, певно прийнявши його за когось із тих, що шляються по шляхах.

— Далеко їдете?

— Та звідси не видать...— відповів дядько, а пасажир цивільному суворо запитав:

— А нащо це вам, громадян?

— Думав, по дорозі — так під'їхати хотів.

Дядько глянув байдуке на Мамчура через плече, тикачи в морди коней відром.

— Куди ж саме?

Він назвав село і школу, де працював.

— Вчитель?

— Да...

Недопиту воду дядько збовтав і вилив коням під ноги. Поправив шлей, штовхнув коліном під бік гнідєнку конячнику і преспокійно поліз на воза. На хвилину Мамчурові стало прикро. „Ну“, подумав тоді, „тьопай Андрію й далі пішака“.

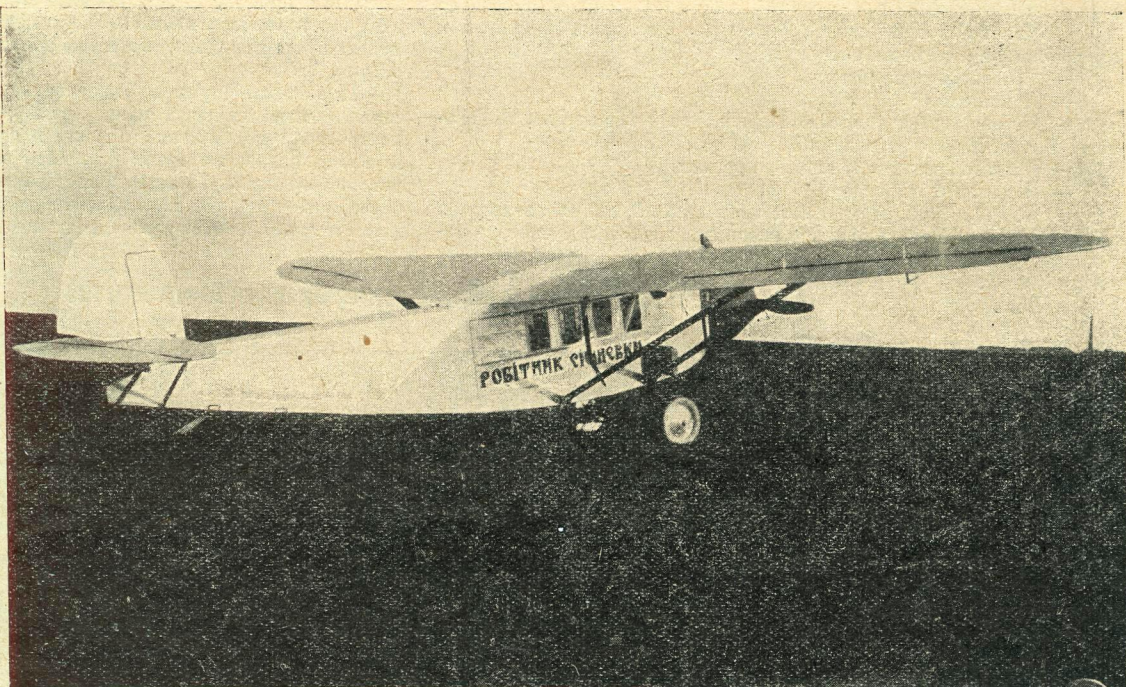
— А я б вас дядьку, взяв би, як би отак їхав, — промовив він у жарт. Певно останній вислів подобався дядькові, бо він сміявся він і сказав:

— Що ж, товаришу, сідайте, де вже вас діти.

Мамчур ще зайвий раз переконався позиточности та користи від сміливости та нахабства.

...Недавно випав дощ. У вибоях іще стояли розгрозані болотяні баюри. Шлях був погано накочений і труський. Навколо поклялася осіння порожняча. Жовтень уперто мережив червоним золотом дні і снував у повітрі срібні нитки бабинот

НОВИЙ АЕРОПЛАН РАДЯНСЬКОЇ КОНСТРУКЦІЇ

Аероплан „Робітник Січенки“, конструкції К. Калініна, збудований у Харкові, *Весь 1932*
в роботі „Укрповітрошляху“. 11-го травня з ним розпочато спробні польоти *ар 3*

та за вітром над по-
ми. Вже не градо
рижками розпалене
осне повітря над
іями. Не треба було
охрістувати груди
чекати на прохолоду,
вже все частіше блакит-
ня бая неба хмури-
лась осінніми хмарами,
сонце з кожним днем
скорочувало свою путь.
Випитий до дна день в
останнє розстеляв чер-
воні хустки над дале-
ким обрієм.

Іхали весь час тую-
дем. Попередугони кар-
тотого поля з розгону
опнулися в синю да-
мечинь і десь ховалися,
аж за Косенівськими
вітряками.

Агент, прилігши
на підручний бік, пиль-
но дивився на низ.

З'їздили крутим
камінистим спуском у
Малих Бабанах. На
ступку паслися табуни
гусей, рилися свині в
канаві і брикало чибєс
теля. За возом учепи-
лося кілька бахурів,
обмурзаних і загукали:

— Дядьку, дайте
цигарку!

— Дайте газет. — Киньте гостинця.

Агент виняв з портфеля пачку старих газет і кинув на ді-
тей. Як вороння накинута вони на подарунок. Зліпилися в
одну балабуху. Довгий час не можна було нічого розібрати.
Мигтіли тільки над купою то чийсь ноги, то руки, то голова.
Через хвилину балабуха розсипалась. Кілька дітей тримали
газети. Один найменший заплакав, притуливши кулачки до очей.

— Ей хлопчику! — гукнув Мамчур, дістаючи п'ять копійок.
За возом знову кинулися всі діти.

— Е, ні, ви вже масте, — промовив він до них подаючи
проші хлопчиків, що плакав. Безпальченко ще дав і газету.
Личко в дитини стало світлим і ясным од радости, як весінній
день, ogrітий сонечком. Спіймавши подарунок, дитинча побігло
просто до крайньої хати.

— А от коли їхати трактовою дорогою, так там пастушки
стають дуба. Кинеш цигарку, а воно тобі капостне раз і стало
до гори ногами і так угорі ними тільки мельк, мельк. Цікаво.
Я завжди запасаюсь цигарками, як тільки тудю маю їхати, —
сказав Безпальченко. — Раз сміха було! Ідемо ми балагулою щось

у п'ятьох — лікар, я і три євреї. Бачимо табунець овець пасеться
і пастушки сидять. Уздріли нас — посхоплювалися та „Дайте
цигарку — дуба станемо!“ — Дали раз, другий. Ще біжать. — А ну,
от нехай вона стане, — каже лікар, показуючи на дівчука, що весь
час біжить з ними за бричкою. Дівчина засоромилась і зупи-
нилась. — „Машко ставай“, штовхнув її один і Машка стала ду-
бом. Ми реготались до упаду й всі цигарки віддали.

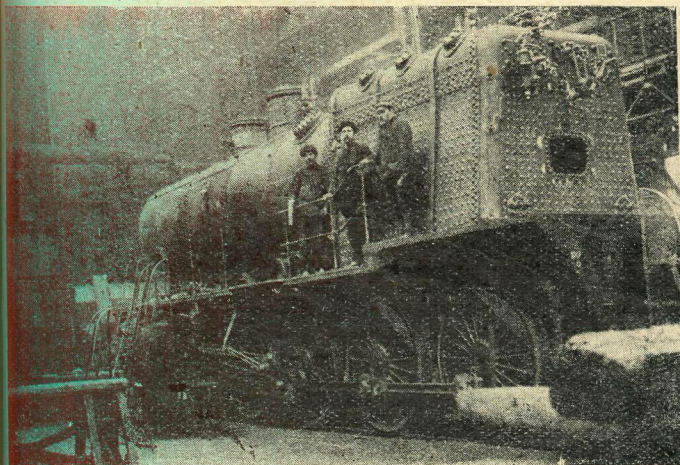
Агентові, певно, подобалося такі історії розповідати, а
Мамчурові стало гидко.

Велика гора в Малих Бабанах, і камениста, — випірає з
землі суцільною масою. Вітром, негодою та довгими роками
поточило її як шашлями. На скрайщах розмило її на слюдяні
блиски, залило ярки липучою глиною. Віз таракотів зі скре-
готом заголеним гранітом шляху. Якийсь час Мамчур і агент
ішли за возом мовчки.

Розмова, що так її невдало розпочав пасажир, притихла,
бо Мамчур не підтримував.

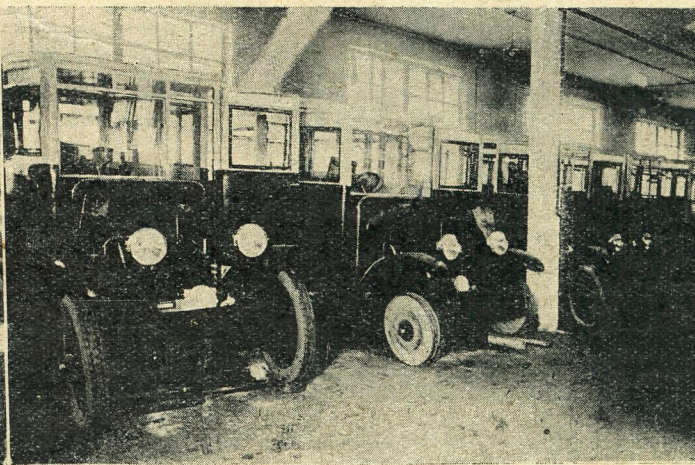
Англійське демісезонне пальто, новомодний картуз з гудзич-
ком, добрі чоботи, біле тендітне обличчя виголене і портфель

ПУТИЛОВСЬКИЙ ЗАВОД

Могутній паротяг, що вперше будувється в СРСР

ЗАВОД АМО

Автобуси, що виробляє Московський Автомобільний Завод

із металічним окуттям—свідчили за те, що ця людина належить, певно, до частини суспільства, що не горює і добре заробляє.

— Далеко їдете?—спитав Мамчур, аж за селом закурюючи запропоновану агентом цигарку.

— Так вообщє роз'їжаю.

— А все таки?

— Думаю побути в селі Поташ, потім Мошурові, в Тальному і т. д. Маршрут великий.

— Приємна посада і, видно, корисна.

— Я цього б не сказав.

— Чому?.. Завжди ви маєте найтісніший живий зв'язок із селом... Близькі стосунки з культурними надбанями через літературу... Свіжі враження...

— Воно було б усе гаразд, коли б траплялося менше отих клятих свіжих вражень. Через них не довго й до прадідів потрапити. Йібо...—Агент був людина з темпераментом. Говорив—гарячився. Мамчурові здавалося, що він хоче його переконати в правдивості своїх слів і тому чомусь виходило нещиро.

— Це я маю на увазі нальоти бандитів по шляхах—промовив він, уможовнюючись зручніше на возі. Почата розмова потекла далі.

— Та проте ви ж їдете і, певно, не боїтеся?—запитав Мамчур. Агент засміявся вухвало.

— Чогож боятися. Більш копи лиха не буде... Раз мати родила, раз і помирати...

— Та воно то так, а все ж неприємно, коли твоє життя нараз опинюється на мушці нагана, або поганої рушниці. От я, наприклад, так завжди боюся бандитів,—промовив Мамчур. Агент подивився на нього таким поглядом, немов перед собою бачив не народного вчителя, а чоловіка в літах, а хлопчика, богагуз якого, чи що...

— Зразу видно, що не воєнний.

— Да, не воєнний. В імперіалістичну війну відкупився, в громадянську пролежав коло жінки,—збрехав йому Мамчур.

— В цьому ділі треба мати стаж. Той хто не нюхав пороху війни, хто не переварився в військових сварах, тому звичайно, страшно за життя... А я от ніскільки не боюся. І не боюся, скажу вам. Не раз на мушку брали мов життя, бували такі випадки, що навіть розстрілювали та осечка сталася в карabinі... Ви маєте перед собою бувшого котовця, самого настоящего—ткнув він себе в груди пальцем.

Мамчур вірив, що життя його може й брали на мушку, але що він не боявся, то це вже одверта брехня. Кожному страшно вмирати. І подумав собі—„А підштанники все ж певно переміняю“.

Роспочату розмову мимоволі було скеровано в бік такої важливої справи, як бандитизм у районах. Тема не нова, як не нова й сам бандитизм для села.

Перепічка не встигав у їх розмову.

Хльостаючи батіжком час од часу по сухих боках конячата, він думав про своє. Найбільше мозолив йому сумління вчинок, що його він зробив, позаздрившись на агентових півтора карбованці. І чорт його підніс... Тепер сваха буде гніватись і всякі кредити припиняться, бо ж не чесно так робити. Хоч би не обіцяв.

Перепічка, їдучи до міста підвозив молодичь, що з одного села з ним: сваху Теклю, Тетяну, Гапку, Оксану та Зіню. Вони їхали на побачення зі своїми чоловіками. Умовилися, що й назад разом поїдуть. Але його надбав агент ДВУ і нанав довести до села Поташі. Якось не зручно було набирати цілу береліцію—коні погані, не дадуть доброї ходи, а це може погубити настрої пасажирів. Отож, коли молодичь, справившись у Бупрі, повернувся до нього, він вибачливо розвів руками:

— Пасажира маю...

— А чим ми не пасажирі—промовив в жарт сваха.

Перепічка знову зніяковіло розвів руками.

— Ви гайда вперед—дожену підхоплю...

Молодичь й пішли, але по тому, як у свахи Теклі блиснули сірі оченята, він знав, що сваха не задоволена.

— Ех, но!—гукнула

Перепічка на коней і дужче хльостнув по ногах. Де-який час добре їхали. Шлях поперед був порожній, без ознаки будь якого руху. „Значця добре пішли“, подумав, а в голос додав, повернувшись до агента.

— Не видать наших молодичь.

— Певно хтось підвіз.

— Може.

Скільки дядько коней не бив, як він їх не підбадьорював, пускаючи в роботу старший бік пужална, але конячата не могли дати більше ходи, посувалися вперед досить поволі. На останньому яріві під Рогами смеркло. Із вечірніми сутінками повіяло холодком осіннім. В селі було затишно і неначе тепліше, ніж на полі. В хатах весело світали вікна вогнями, коло криниць брязчало вірами... Їхали та йшли назустріч, обминали заду. Стояв звичайний трудовий вечірний

гамір. Село ще не спало. Коло воріт, і так на вулиці, стояли табунами люди, а біля одної хати на вигоні шкварила гармошка якусь дрібнотушку. З воза видно було, як у вузькому колі ходило кілька пар танцюристів...

В селі пахло засмаженою стравою й кізяковим гірким димом, бо саме вечір готувалася. Мамчур думав, що як би було добре вже бути в дома, попарити „нутро“ чайком і щось робити: читати газету, або бавитися з дітьми своїми. Агент захотів води. Дядько спинив коні, і він пішов до криниці. Чи дівчина, чи молодичь притримуючи за вушко відро, дивилася на них.

— З Уманю?—запитала вона.

— А тож, чорнява,—відповів агент...—Та хіба що?

До воза підійшло кілька селян. Стали осторонь.

— Через ліс хоч не їдьте, бо сьогодні в день обдерли потаських людей.

ПОКРАЖА КАРТИН У МОСКОВСЬКОМУ МУЗЕЇ МИСТЕЦТВА

Ніколо Пізано

Катування Христа

Вночі 25 квітня з музею „Изящных Искусств“ у Москві вкрадено п'ять цінних картин старих майстрів: Рембрандта — „Христос“, Тиціана — „Целюдина“, Карло Дольчі — „Іван Богослов“, Корреджіо — „Свята родина“ і одну картину Ніколо Пізано. Картини Рембрандта і Тиціана великих розмірів. Зодій їх по-варварському зрізав з підрамників і цілком зіпсував. Інші картини — малих розмірів виняті з рям і обережно знято з підрамників. Вартість усіх украдених картин за офіційною оцінкою—понад 650 тис. карб. Найцінніша картина „Христос“—голяндського маляра XVII віку Рембрандта. За довоєнного часу цю картину цінували в 400 тис. карб.

— Да, да,—підтвердили селяне.—Прямо серед білого дня йшли і забрали все. Лихо робиться тут.

— Вам далеко їхати?—запитав циганкуватий дядько.

Мамчур збрехав...

— А а, то там безпечно.

Коли геть від'їхали, Мамчур запропонував залишитись ночувати.

— Тай чого? Поїдемо... Хіба дурний той бандит до ночі сидіти? Йому теж життя не надоїло, я думаю. В цьому місті вони через днів три опанують,—промовив спокійно дядько.

— Все таки не шкодило б заночувати,—настоював Мамчур. Він згадав, що везе із собою трохи чужих грошей та де які купив. Шкода було. Його ніхто не підтримував. А агент ще й висміював Мамчура.

— Сказано, подохана ворона куца боїться... Коли я маю законні гроші, та не боюся, а чого вам... Брунда...

— Можливо...

Агент повернувся до нього боком і промовив задержувато, показуючи йому під ніс невеличку блискучу штучку.

— Ми їх от чим почастиємо.

— Що ж, дай боже, як кажуть, нашому теляті вовка зісти... А в лісі, кудю треба було переїздити, так виходили на дорогу. За тиждень перед сьогоднішнім грабунком там обідрали трохи учителів та крам кооперативний. Теж так-о з Уманю виїхали нерано, а заки доїхали до Рогів—смеркло. Ночувати не захотіли лишатися, і поїхали. Тільки-но доїхали до крайнього двору, що стоїть серед шляху в лісі, а звідти виходять у машкарах трое з рушницями:

— Руки в гору.

— ?!

— Документи ваші... Хто?

— Народні вчителі.

— Гроші зараз же.

— Немає.

Один свиснув. З лісу вилізло іще трое. Попросили злізти з воза і не турбуватися. Самі потрусили. Звичайно, гроші знайшли і були дуже здивовані: як це вчителі не знали про те, що мають при собі гроші.

А ще більше бандитам стало дивно, коли ніхто з учителів не міг сказати скільки грошей було в кожного в гаманцеві.

— Плохо арихметик у вас, — сказав один з бандитів. А ще й учителі! Мамчур розповів цю історію агенту без прикрас, подавши голий факт. Дядько вдарив по конях батіжком і сказав упевнено:

— Чи то вони кожного грабують?!

Агент же у відповідь продемонстрував у темноті різні прийоми зі шпалером і, поставивши на „предохранитель“ засунув руку з ним у рукав шинелі.

— Не забувайте, що вони матимуть діло з котовцем.

Він був на поготові.

За селом розбігаються на три боки шляхи: на ст. Поташ, на с. Паланку та до с. Поташ. Дорога, що на село Поташ, зараз же круто повертає праворуч і спочатку йде попід людські левадки та садки а потім, за невеликим польовим перегonom, що втиснувся між селом і лісом, раптом ускікує в ліс, що по обидва боки поп'явся густою щалиною. Лісом треба їхати приблизно до 2-х кілометрів. Дорога обмежена канавами, що влітку заростають бур'янами. В кількох сотнях метрів од ліснової хати поряд серед шляху стоять престарезні дуби-гіганти. Їх таких п'ять чи шість штук. В літку їх величезне кучеряве густе верховіття дає тінь на всю ширину шляху, тому сонцю не сила випарувати вохкість, і під ними завжди стоять по вибоях калюжі то води, то болота. А стовбурі в них такі великі, що треба чотирі або й п'ять чоловічих обхватів, щоб обняти. Правда де-які з них подупліли. Частина гілля всохла. Одного розгахнуло блискавкою.

Багато ці дуби бачили на своїм віці. Розповідають старі люде, що на них іще Гонти вшав панів та шинкарів. Скільки подій пройшло біля них! З дня на день вони слухають шуми лісу, були свідками всього, що творилося навколо. Їхні грубі стовбурі та порепана кора—надійний захист проти кулі, і тому зза них часто й роблено різні напади. Вони служили однаково всім. Їх використовували й ті, що на дорогу виходять.

Поволі наближалися до лісу.

Бадьорий і бойовничий настрій та спокійний вигляд агента ДВУ подобався Мамчурові. Було приємно відчувати його вплив на собі. „Є ж такі, чорт би його побрав, люде, з мотузаними нервами“, думалося Мамчурові і він задрив своему компаньйону.

— І прямо отак і будете стріляти?—спитав він у агента.

Йому було цікаво впевнитись, чи дійсно агент має рішучий намір битися.

— А що ж, буду дивитись? Ого...

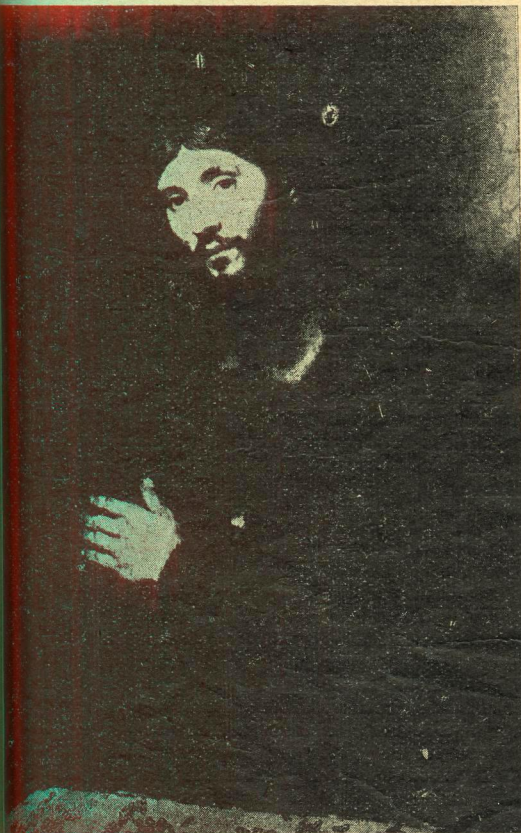
ПОКРАЖА КАРТИН У МОСКОВЬСЬКОМУ МУЗЕІ

Карло Дольчі

Іван Богослов

ПОКРАЖА КАРТИН У МОСКОВЬСЬКОМУ МУЗЕІ

Рембрандт

Христос

Дядько повернувся на цю розмову, ліг спиною на полу-драбок, щоб і коней можна було підганяти і з пасажирами говорити:

— Головне — не здрейфити, а там уже байдуже — впевнено сказав агент. — Мені оце недавно було так. Якось їдемо до Звенигородки — я й міліціонер. Ніч. Темно, як у баби в паузі, ще й до того мжика насікає. Там за одним містком завжди грабують, а це знав і ще заздалегідь наготовив шпалера. Заїхали в балочку, минули місточок. І от, не доїждючи до кущів лози, вискакує якийсь суб'єкт та: „Стої!“ А я прямо по ньому: бабах! Воно „Ой“. Міліціонер вдріг. Візник зайняв коней і ми втікли. На другий день міліція знайшла від того місця в гонах двох од шляху вже мертвого паренька літ під 25 з дерев'яним ружом... Не пощастило бідному.

— Не завжди воно так і вдається — сказав тихо дядько і додав — харащо відстрілюватися коли, гарна справа та озброєні добре...

— Ну, будьте певні.

— А з такою справою, як оце в мене, та ще із такою пукалкою, товаришу — вів далі дядько свою думку — так далеко не втічеш. Щоб гриха не було, саме краще пукалку закинути, а самим їхати так як є... А то найдуть, то так натіпають, що батькові заказуватимете.

— Нічорта, ви тільки не підкачайте — бадьоро відповів агент.

— Да....

Приблизно за сто метрів до дубів склали собі плана на випадок нападу. Він полягав ось у чому: дядько нажме старшим боком на „мотора“, даючи худкість 10 кілометрів на годину. Агент заздалегідь робить постріл у повітря, потім просто межіночі бандитам. Мамчурові обов'язки були такі: він кричить „Бий сукиних синів!“ А коли б вони чеплялися до воза і лізли — він мусів „стріляти“ також із дубового бучка по них, що його придбали перед цим у чийсь леваді.

Шлях через ліс ішов рівно з малесеньким спуском, тому коли вийшли на горбочок, то стало далеченько видно. За просікою вилупився баньканий місяць і снував срібне полотноще наперед них.

Минули одного дуба. Ба й з-за другого ніхто не вийшов. Трошки полегшало.

— Ну, ще лишилося два, коли б їх якось минути, а там — байдуже було б — каже дядько. Мамчур противної думки:

— Вони можуть перепенити й при кінці лісу, — промовив він.

Дядько двохкає злегенька по конях... Поїхали бадьоріше й швидче. От уже бачить ясно й кінець лісу, що білою пеленою місячного блиску заступився. В перспективі виразно видніються придорожні стовпчики. Від серця одлягло, але так само доляють пильно кожний шелест, кожен тріск гілки. Мамчур був немов заляканий. Гроші на всякий випадок з френча вийняв і склав під спідку картуза, рахуючи за можливе картуза закинути, як будуть неперелівки.

Не доїждючи до другого з кінця дуба вловив підозрілі тіні і торкнув агента.

— Бачите?

— Що?

— Неваче щось перебігло через шлях...

— То так здалося.

Дядько зупинив коні і побачили: ось одне вийшло, на дорогу. Саме в чомусь довгому, в кері чи шинелі, бо здала не можна було гаразд розібрати, подивився у ухній бік і сховалося. Потім вийшли у двох.

І ще виразно встигли наглядіти, що в одного з них рушниця, у другого теж якийсь чорт у руках. Ба через кілька хвилин — і третє вийшло. Постояли й пішли в ліс на кінець. Усіх опанувало таке почуття, немов би через силу чогось об'їлися. В горлі пересохло. Мамчура в середині нудило. Слова чомусь застрягали в горлянці. Не було жодного сумніву, що вони потрапили до рук бандитів. На всякий випадок ховали гроші та документи. Дядько ніяково мимрив собі під ніс нерішуче:

— Ех, треба було такі ночувати. „Чорт його бери нехай беруть гроші, аби хоч не били“, — подумав Мамчур. Це було найстрашнішим для нього. Йому були в тямку шомполи деникинські... Глянув на агента. Було не так щоб дуже холодно, але видно агента не гріло пальто і від осіннього холоду у нього почали постукувати зуби, немов у пропасниці.

— Ну як, їхати? — спитав дядько.

— Поїдемо? — звернувся до Мамчура агент.

Йому було соромно не погодитись та й спізналися до дідька. Позад них зліворуч хруснула гілка. Між білими березами за ними йшла теж постать.

„Ну, вскочили“ — з боєм подумав кожний.

— Їдемо, чорт бери — промовив учитель, мобілізувавши всі зусилля, щоб не плигнути з воза і не втекти до лісу... Дядько торкнув злегенька по колінах старшим боком пужална конячата і поїхали. І от побачив Мамчур, що агент чомусь почав розгрібати під собою куля.

— Це нащо? — попитав.

Той тихо відповів:

— На всякий случай. — Мамчур слідував за агентом, а агент за Мамчуrom. Винявши шпалера, того шпалера, що за 20 хвилин він так брав демонстрував ним військові прийоми, агент засунув його в солому — „Раз так, — подумав Мамчур — то гусь свині не товариш“. Стало противно й соромно за агента. Вся повага до нього враз зникла.

„... і вояка з тебе, як із собачого хвоста сито“. А під крайнім дубом уже їх чекають. Стоять двоє в чорному і в білих машкарах. Добре видно. Одне на варті позаду залишилося. Мамчур штовхнув ногою в спину дядька:

— Нажміть на коней...

— Тільки не штовхайте — каже дядько ображено.

— Але ж треба кар'єром...

— Що, я з тебе плату беру чи що, — промовив сердито дядько. Проте прибирав за віжки коней і нажимав. Слідкують. От одне перебігло до кінця, а друге стало при дорозі і підвело рушницю. Дядько жене коней. Мамчур штовха дядька і їдуть, але все чомусь неначе на одному місці. Мамчур прикляк до соломи, влип у неї...

На мить блискавкою проймануло в свідомості:

— Тай чого боятися... Але тваринний жах перед невідомим переміг. Він уже уявляв, що можуть бандити з ними зробити...

... Коні таки добре женуть. Сухо вибивають стук на пеньках колеса і з гушавини лісу десь таки далеко відбивається полохливо луна від них — в ушах стоять фантастичні шуми...

Постаті широко замахали руками. Хтось цикав...

— Тррр! — гукнув дядько. — Наліг на віжки. Стали.

„Ну, починається... Ех сволоч дядько... Нарешті, щоб пограбували нас“ — плігали як у каруселі думки в Мамчуровій запамороченій голові. Почав орієнтуватися. Вони зупинилися, як раз за дубом. До них наближались чорні постаті. Мамчур плігнув з воза і кинувся назад. Перед ним раптом стала жінка.

— Тай куди це? — і нагло по лісі розлігся гомеричний регіт п'ятих молодичь.

Дядько запалив цигарку і всівся.

— Бодай вам маму мордувало...

Мамчур протер очі.

— А де ж агент?

— Там, де були б і ви. Теж хвабрий: а ще похвалявся стріляти... — Озирнувся на ліс, куди зник агент Безпальченко і додав із жалем:

— Хоч би гад був заплатив, а тоді нехай біг би до чорта.

Молодиці преспокійно вмошувалися на возі, скидаючи сакви з плечей та поправляючи розкидану солому в задку. Мамчур і собі поліз між них. Перепічка сидів у передку на поготові рушати, але не квапився. Рушати ще встигне, а от коли агента не побачить, так півтора карбованця пропаде.

Навколо поклатася північна тиша. Парувало з коней. Вже високо в самому верховітті лісу плутався срібним півколом місяць.

— Хіба гукнути?! — спитав Мамчур, бачучи нерішучість дядька і інтуїтивно відгадуючи його думку.

— Гукніть... — погодився той.

— Мамчур сьорбнув повні груди вохкого лісового повітря та так і заляк. Його попередила Тетяна, штовхнувши під бік. В тихому брентіні огололого лісу виразно чувся чоловічий придушений стогін... Він то вдухав зовсім, то знову сильнішав. Здавалося, що комусь затикають чимось рот, або душать...

Раптом нагло на весь ліс в березовому молоднякові закричало:

— Рятуйте! Гвалт! Ой...

Затріщало сухе гілля. Вчувся мя'кий тупіт ніг. Тишу ночі поколюшав іще один розпачливий покрик і все затихло.

— Наче агентів голос?!

— А в'н...

— Ну так панай до села мерщій... З притиском промовив Мамчур.

... В ход пішло пужално старшим боком. Коні гнали навскач. Віз скакав по корчах, баюрах, хилитив у всі боки, як колиска. Пасажири, щоб не видіти, трималися за лощні та один за одного... Перепічка не шкодував ні коней, ні воза, ні пужална ні печінок... Йому хотілося як найшвидше випорснутися на поле. В обличчя било густим затуманеним повітрям... А позад них трівожно стугонів від колесного стукоту ліс...

НА ЕТЕРНІ ШЛЯХИ

Макс Фалір

австрійський пілот і астроном, який заявив свою згоду вилетіти в міжпланетні простори

Світ досліджено й поділено. Переросподіл його коштує надто дорого і не виправдується. Приклад цього — імперіялістична війна та інтервенція в країні рад. Командна буржуазія ще не навчилася з цих двох прикладів і, як бачимо, з легким серцем іде й на третю авантюру — на інтервенцію в Хіні. Проте, попередня наука все ж залишила глибокий слід хоча б у підсвідомості хоча б невеличкої частини найбільш ініціативної буржуазії. Почуваючи нутром істотну нереальність „реальної“ політики Чемберленів, вона звертає свою енергію в наочно фантастичний, а як глибше подумати, то кінцево-кінцем у більш реальний бік, ніж інтереси планетарного імперіялізму.

Чому не пошукати джерел збагачення поза планетою? Ось прихована, неусвідомлена ідея перевищої частини нашої світової буржуазії. І ось чому утворюються нині за кордоном численні товариства розробки проєкту міжпланетного руху, а поважні ілюстровані журнали напередки повідомляють про кожний новий проєкт у цій галузі.

Найбільше щастить австрійцеві Максowi Фалірові, про кого „Всесвіт“ повідомляв уже в № 10. І звичайно, в журнальних повідомленнях міститься безліч сенсації, от як те, що Фалір уже цього літа має вилетіти на місяць. Зрозуміла річ, що це — лише реклама. З великої поважної праці Германа Оберта, виданої в Мюнхені Оллендорфом, одним з найкращих технічних видавництв Німеччини, ми довідуємося, що розмір ракети, здатної понести двох чоловіків на Місяць, був би рівним розмірові середньої величини океанського пароплава. За кілька тижнів такої машини не збудуєш, а про початок будівництва ми досі щось ще не чули.

З цієї ж праці здобуваеш міцне враження, що теоретично проблема міжпланетного руху стоїть нині гірше, як що не краще, ніж проблема авіації

перед груднем 1908 року, коли бр. Райти зачарували весь світ демонстрацією свого аероплана в Парижі.

Отже, в вже повна змога переходити від теорії до практики, і Макс Фалір є лишень першим, хто склав путящий план такого переходу.

Перший ступінь цього плану — спроби зі звичайним аеропланом, де бензиновий авіаційний мотор буде замінено на ракету. Як що ці спроби завершаться успішно, то далі треба буде збудувати спеціального ракетного аероплана, що зміг би підноситися на 200 миль вгору, виходити з атмосфери вже на етерні шляхи. Пасажири в цьому аероплані можуть сидіти в спеціальних кабінах зі штучним повітрям і внутрішнім ogrіванням. Такий аероплан на цій позаатмосферній височині має розвинути швидкість 500 миль за годину, і вже сам собою набиратиме практичного значіння — для організації шуклого сполучення між віддаленими частинами планети.

Досить того, що **Атлантицький океан він має перелітати за 2 години!**

Як видно з малюнку (праворуч), форми його — ще цілком аеропланні, аж до системи коліс включно, тільки замість пропелерів ми бачимо щось близько двох десятків спеціальних ракетних приладів, влаштованих у задньому борті крил.

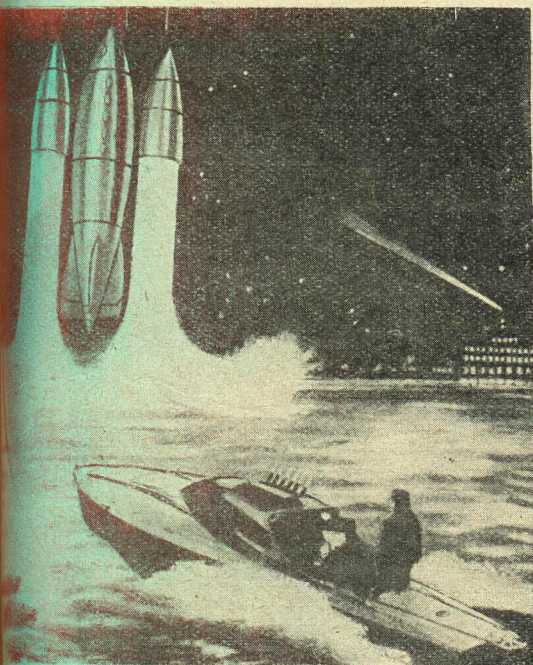
Цей аероплан ще не вийде за сферу тяжіння Землі і в разі попуску ракетного влаштування зможе повертатися на земну поверхню цілком так само ж, як і звичайний аероплан зі спіненим мотором. Що ж до всього іншого, то умови його оточення будуть цілком аналогічні умовам руху міжпланетних кораблів, етероневів. Отже, на ньому підучатимуться етеропілоты, а інженери та механіки зможуть гаразд дослідити функціонування ракетного влаштування і на практиці вдосконалити його до повної безпечності.

Тоді можна буде заходитися і біля властиво міжпланетного руху. Як видно з малюнків (ліворуч і вміщеного на обкладинці), Макс Фалір відходить у своїй конструктивній ідеї від Германа Оберта. У нього ракетна частина не ззаду етероневу, а по обидва боки головного корпусу. Можливо, що тут відіграла свою роль фантазія художника.

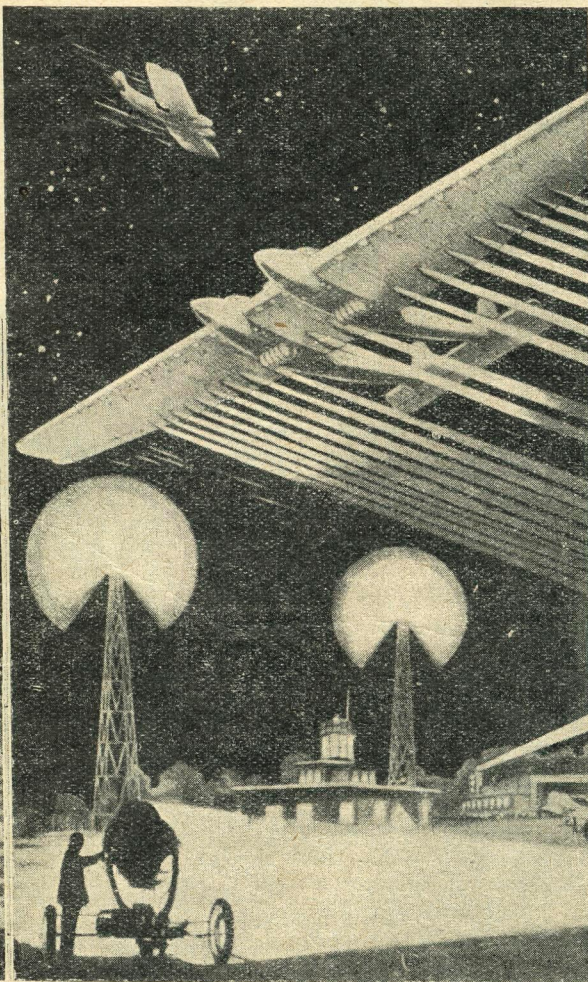
Зрозуміла річ, що старт етероневу ледве чи зможе відбуватися серед залюдненого міста, як змалювано на обкладинці. Адже з його ракет вихлопуватиметься справжній ураган вогню.

Здійснення міжпланетного руху потребуватиме впертої конструкторської роботи і великих коштів. Та раз ця проблема стає на порядок денний ініціативного капіталу, то ні того ні другого не забракне. Мине якийсь десяток років і людина так само опанує етерні шляхи, як років зо двадцять тому опанувала повітря.

Е. К.

Спуск етероневу на Землю, в море. Він заздалегідь перевертається в просторі і сідає хвостом вниз, стримуючи швидкість падіння регульованим ефектом ракетних газів

Ракетний аероплан, що має встановити двохгодинне сполучення між Америкою і Європою: 5 год. дня — Берлін, 2 год. того ж дня — Нью-Йорк

Нарис Б. Б—р.

Чи винен він, що в цій калюжі верховоднів та пуголовків від самого потоку нічого не водиться?

Його товариші—рибалки з берегів Великого та Тихого океанів, чи подібні вони до звичайних людей, коли, витягнувши рибку вагою півтора центнера, розчаровано зітхають:

— Чи варто було кидати гарпуна і заходжуватись коло такої дрібниці?

Безкрай лінії берегів Америки та Англії допомагають розвитку рибальського спорту.

Наука й техніка приходять йому на допомогу.

Зростають у цих країнах, наче блескота на сонці, клуби рибалок, „т-ва прихильників рибальства“, пишуться багатотомні праці з „історії ловитви риби“ та „мистецтва ловити

Трое друзів ловців, що їх називають — „люде озера“, несуть додому свою багату здобич

ВОДЯНИЙ спорт, що й казати, чудова річ. Подумайте тільки: веслування, плавання, перегони яхт... красота!

Є ще одна форма водяного спорту. На нервових та вражливих людей цей спорт нагонить сум і тугу.

Це—ловитва риби.

Підіть на річку в липневу спеку, по обіді, коли ліньки навіть роздягнутись і ввійти в воду, і погляньте он на того типа в солом'яному брилі, що з удкою сидить у холодку мікроскопічного кущика, нерухомо, як кам'яна баба.

Сонце його пече так, що дивується, як він не займеться, від води ніякої прохолоди—малесенька річечка нерухомо лежить в очеретах і тільки миготять в очах живо-срібні її зайчики.

Погляньте на нього, як він сидить тут від самого ранку (з перервою на обід) не зводячи очей з однієї точки на воді, зазирніть у його кошик, що плаває на мотузковій, де безпорадно б'ється кілька краснопірок, довжиною в два пальці.

Не смійтеся з нього, його треба пожаліти. Він приперся сюди з міста вчора об 11 год. ночі (з останнього засідання просто на потяг) і проводить тут, серед природи, свій недільний відпочинок.

„Срібна королева“—акула дуже любить плескатися в воді та стрибати в повітря

морські тварини", видаються бюлетені про рекорди в цій галузі...

Так одна з галузей спорту де в кого з диваків набирає форми якоїсь надзвичайної хвороби.

Проте, коли гарпунна гарната кидком збиває рибу—пилку вагою в 150 пуд. і коли цю здобич цілою системою роликів підіймається на борт судна, здається, можна виправдати і деякі дивацтва.

Цікаві бувають наслідки полювання на велетнів підводної безодні. Раптом витягують черепаху вагою пудів на 50, а віком—Мефусаїлову сучасницю, на чий панцирі віки поклали свої міцні сліди.

Полювання на китів—це старе. А мистецтво рибальства шукає нових завдань.

На берегах Флориди процвітає нині полювання на акулу.

Жахливих хижаків виловлюють простим і допотопним способом.

Між двома швидкохідними пароплавами натягується линва з міцних манільських канопель, товщиною в руку.

До линви на тросах з крученого дроту привішують низкою сталі гачки з шматками риб'ячого м'яса кожний.

Акули зграями плывуть за принадою і, висовуючись із води, ковтають м'ясо разом з гаками.

Тоді їх легко перебити і підняти на чардак.

Це, звичайно, занадто легкий спосіб для тих, що люблять гострі почування.

На чардаці пароплава ловців-рибалок. Здобич

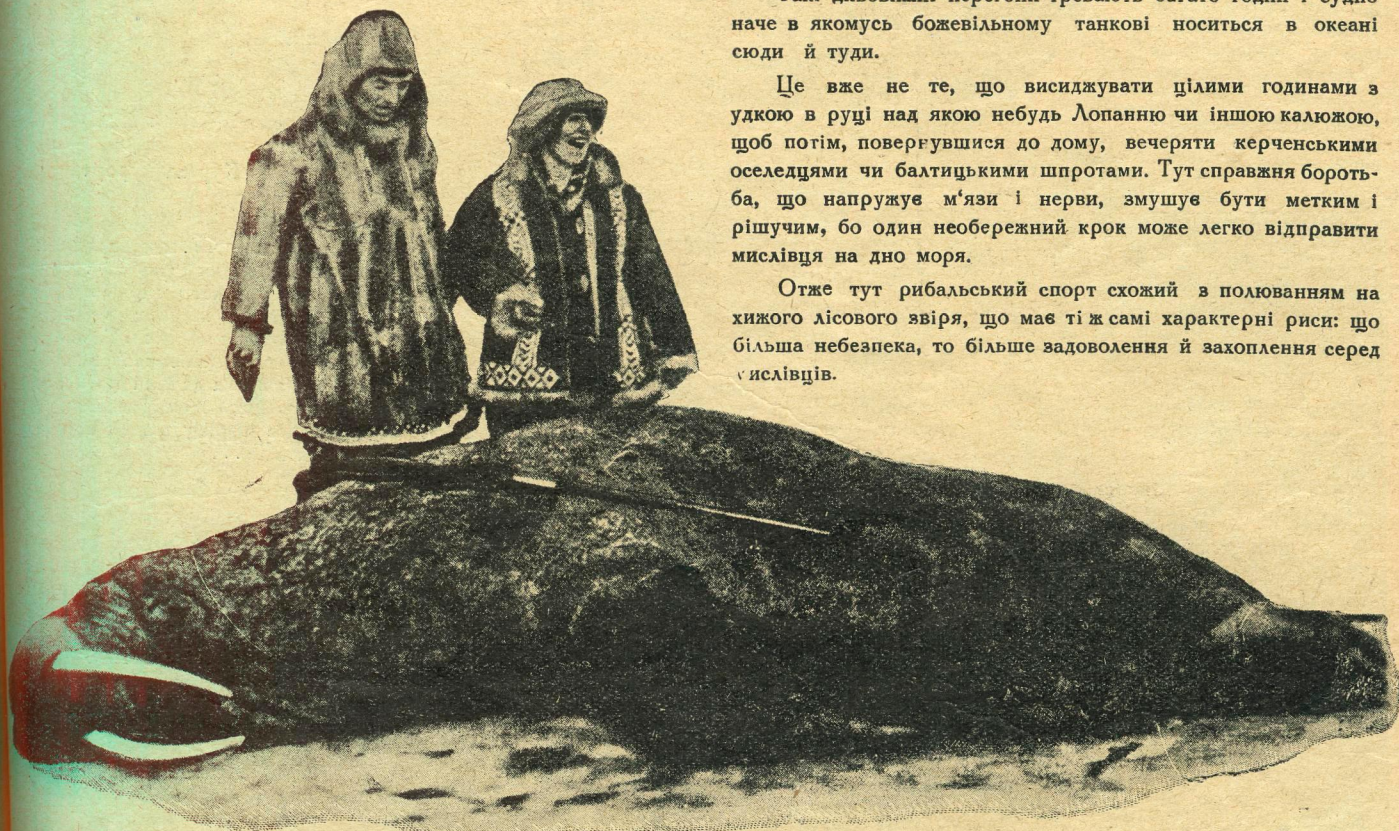
Легка мисливська яхта пускається в океан за великим звірем. Витикається морж, вагою пудів 150. Варт повоювати з ним.

Люде захоплюються за здобичею іноді по кілька діб, не маючи змоги вибити її. Коли ж прибита гарпуном, збожеволіла від болю тварина, або риба починає борсатися під водою, тоді 20-титонна яхта, повна ловців, наче іграшка скаче через хвилі, прип'ята на линві.

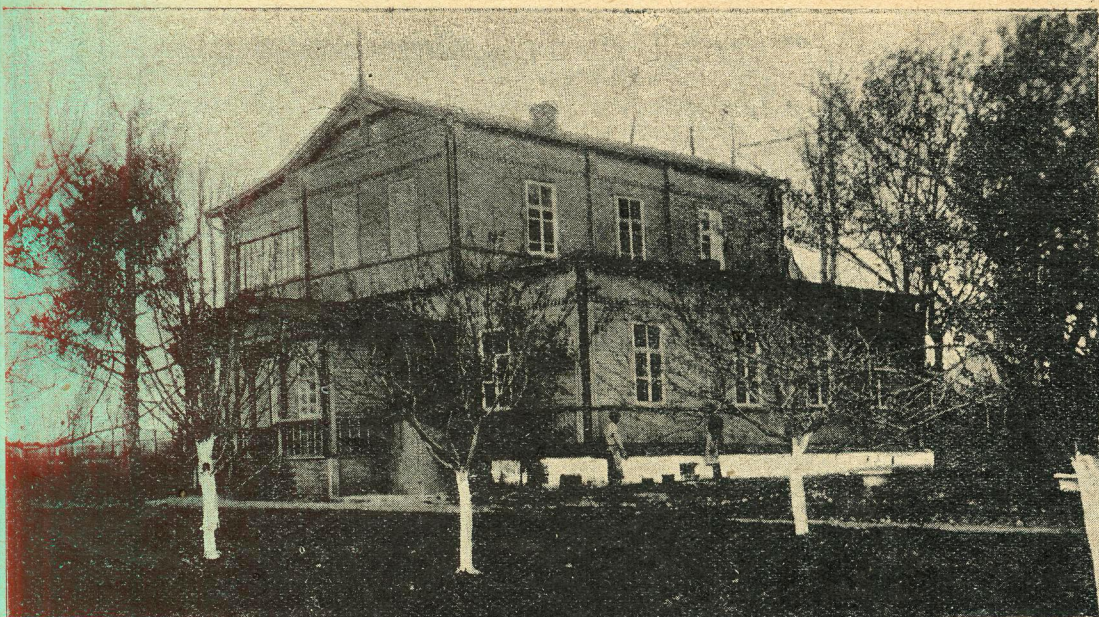
Такі дивовижні перегони тривають багато годин і судно наче в якомусь божевільному танкові носиться в океані сюди й туди.

Це вже не те, що висиджувати цілими годинами з удкою в руці над якою небудь Лопанню чи іншою калюжою, щоб потім, повернувшись до дому, вечеряти керченськими оселедцями чи балтицькими шпротами. Тут справжня боротьба, що напружує м'язи і нерви, змушує бути метким і рішучим, бо один необережний крок може легко відправити мисливця на дно моря.

Отже тут рибальський спорт схожий з полюванням на хижого лісового звіря, що має ті ж самі характерні риси: що більша небезпека, то більше задоволення й захоплення серед мисливців.

Де-кому цікаво подивитись на забитого моржа. Мисливці охоче дають пояснення, як ловити його

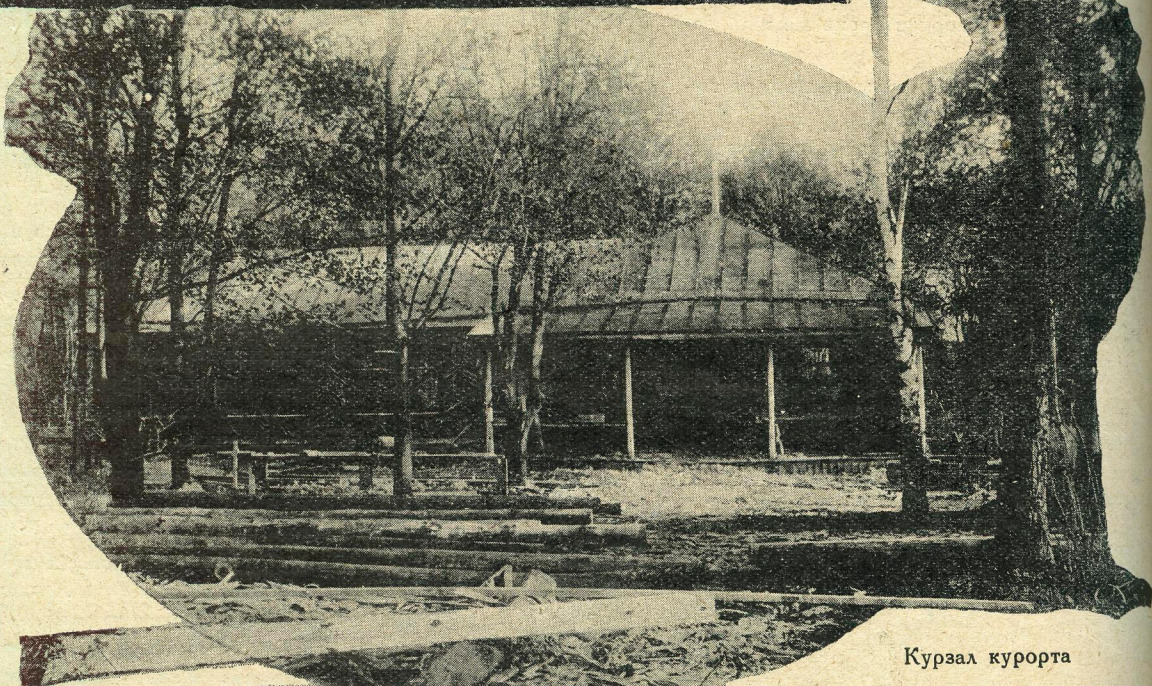
Будинок курорта [Березівських мінеральних вод]

КОНТРЕКСВІЛЬ ПІД ХАРКОВОМ

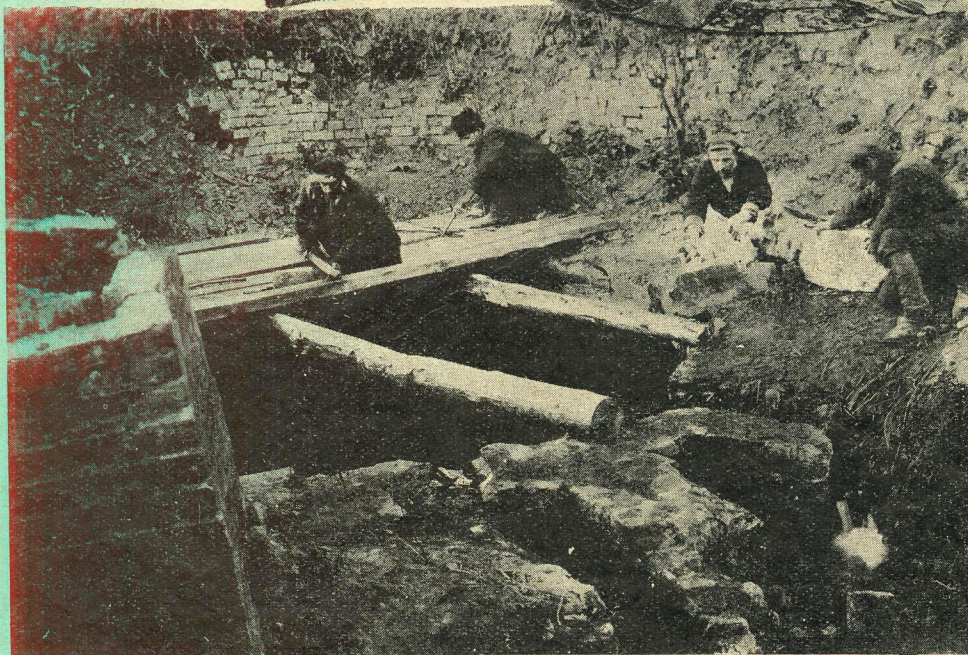
(Про Березівські мінеральні води)

Не дивуйтеся, шановний читачу:—це не помилка.

Під Харковом є дійсно Контрексвіль. Звичайно, не той самий Контрексвіль, що нам його за дуже великі гроші продають у закордонних пляшках, а наш український Контрексвіль, що своєю міццю і лікувальною силою не оступиться перед

Курзал курорта

Джерела цілющих мінеральних вод

Контрексвілем чи мінеральними джерелами Північного Кавказу.

І вже недалеко мабуть той день, коли хорі на шлунок не вистояватимуть у довгих чергах в Головкурупі, щоб поїхати в Залізноводськ або Есентуки, а сівши на дачний потяг, поїдуть собі тихесенько і смиренесенько до Березівки, де питимуть наш харківський Контрексвіль...

* * *

Колишній маєток поміщика Гурова,—18 верстов від Харкова, коли прямувати на захід, лежить на досить високому місці, з усіх боків оточеному старим густим чудовим парком та великим фруктовим садом. Мінеральна гірка вода Березівки вже була давно відома селянам ближчих сел, але на лікувальні особливості цієї води до останнього часу майже не зверталось уваги.

Маєток собі поволі руйнувався, ніхто його не помічав, як раптом...

Торік органи охорони здоров'я звернули увагу на Березівську воду. Було зроблено аналізи води, було виявлено навіть цілком несподівано

Алея, що веде до джерела Березівських мінеральних вод

для самих мешканців Харкова, що ця вода за своєю лікувальною силою не гірша за Слав'янську воду в Залізноводську. Разом пішла робота.

Березівку було ухвалено зробити курортом. Почалося будівництво нових будинків, старі ремонтувалися, річище джерела почали чистити, бо воно трохи засмітилося,—взагалі робота пішла жвавим темпом.

Скоро-скоро настане час, коли курупівські плакати та об'яви оголошуватимуть, що куруп дає місця на курортах Крима, Кавказа та... Харкова.

* * *

Серед фруктового саду та парку буде розкидано вісім гарних будинків зі світлими гарними кімнатами і великими верандами, де мешкатимуть хорі. Недалеко — міститиметься будинок лабораторії та кабінетів; поруч нього — будуються кабінки з ваннами для купання в цілющій Березівській воді.

В центрі курорта будуватимуться помешкання курзалу. Від курзалу відкриватиметься чудовий панорама на численні алеї парку, дитячі та струмок з містком; перед цих алеї одна веде до джерела курорту — до цілющого джерела.

Для джерела збудовано невеликий кам'яний басейн, що на його дні цілий день і ніч кипить вода Березівки. Вода — холодна й прозора, чиста, як хрусталь. В басейні вода тримається

весь час на одному рівні, а нова вода збігає каналом до озера в центрі парку.

Басейн і озеро — це центральні місця, що даватимуть здоров'я тисячам і тисячам хворих.

* * *

Які ж вороби лікуватиме Березівська вода? Для яких категорій хворих цей новий курорт буде рятунком?

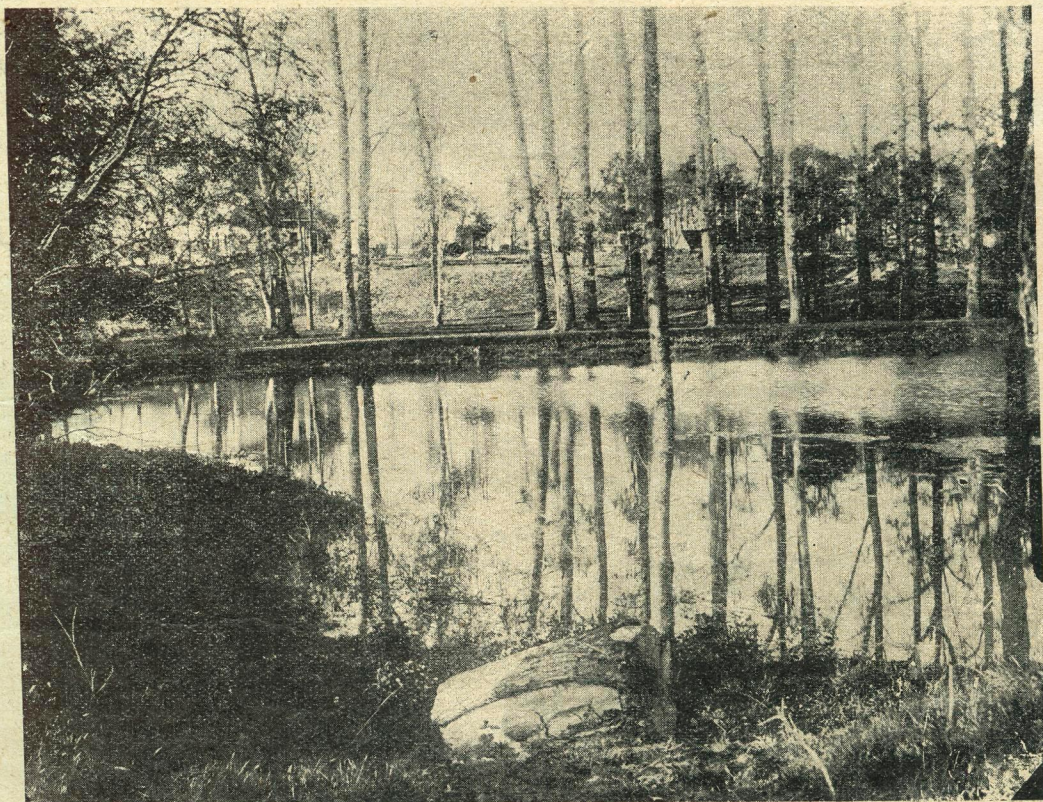
Березівські мінеральні води лікуватимуть: анемію, захворювання мочеви шляхів, обміну речовин (упстїти, піелїти, оксалурія і фосфатурія), мочекислий міятез, шлунково-кишечні катарї, вегетативні невротозї та інше.

Методи лікування: бальнеотерапія, геліотерапія та дієтотерапія. Санаторне лікування встановлено протягом 6 тижнів при клінічному догляді за хворими.

* * *

Березівські мінеральні води, як курорт, починають працювати з кінця травня цього року. Ще кілька днів — і нова кузня людського здоров'я, запрацює і почне свою корисну роботу — ремонтувати здоров'я лікувати хворих, повертати їх до праці, до нового здорового життя.

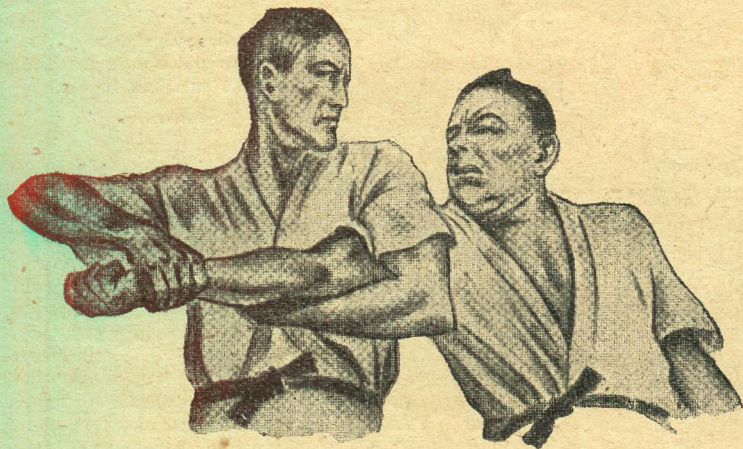
Герман

Озеро цілющих джерел

ДЖІУ-ДЖІТСУ

Джіу-джітсу—стародавній японський спорт, що був відомий тільки касті самураїв. Але згодом він став добром усього народу і японці познайомилися з джіу-джітсу Європу. Завдяки джіу-джітсу маленькі, безсилі японці перемагали відомих силачів та кулачників. Тепер цей спорт вивчають у багатьох державах у військових школах та в полі-

Найпростіший спосіб знесилити супротивника

Повалення супротивника при нападі

ційних установах. Спочатку кожний м'яз тіла вправляють певною гімнастикою, щоб людина стала гнучкою, спритною, моторною.

Потім вивчають так зване вивольне хапання, вживане при несподіваному нападі. Коли ворог або супротивник ухопив вас за барки, треба лівою рукою вхопити його руку в плесні, а правою вивертати його великий вільний палець, так що супротивник муситиме випустити ваше убрання.

Потім учать, як треба падати, не пошкодивши себе, і починаються вправи, як боротися з ворогом на землі.

Коли тільки супротивник охопить вашу шию обома руками, змусивши втратити рівновагу, треба впасти горілиць, тягнучи за собою супротивника, що не перестав вас душити. Пучками лівої руки стиснемо нізрі ворога, а кулаком правої влоримо його під підборіддя так, щоб голова його відхитнулася назад, обхопивши при цьому ногами його голову і випроставшись, відведемо його руки назад. Цікавий прийом: „скік ножицями“. Його вживають при всякому нападі. Ліву ногу високо закидають на груди супротивника, а правою ногою, впавши на землю б'ють ворога що-

Визволення при несподіваному нападі

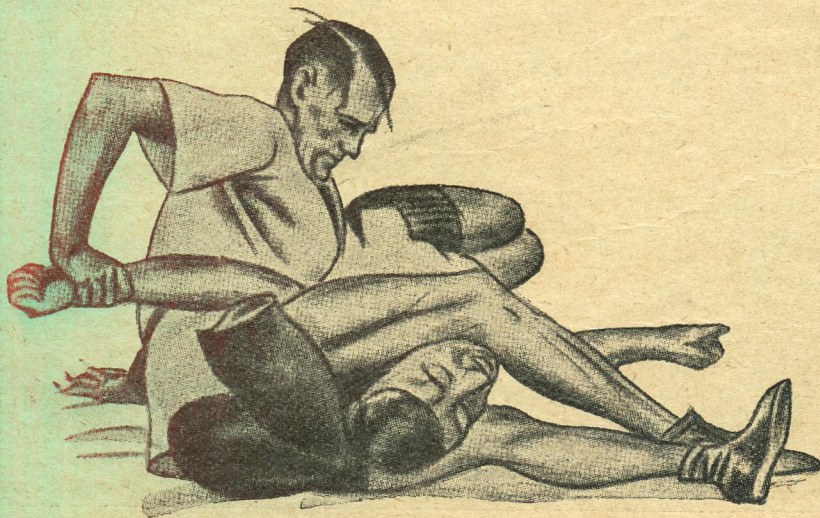
сили по-під коліна. Щоб урятуватися від удару ножем згори, треба правою рукою вхопити руку ворога в плесні, а лівою обхопити її біля плечей і що-сили сіпнути вниз, при чому нім випадає з відразу знесиленої руки.

Хутке хапання по-під лікоть знесилює враженого несподіванкою ворога. Правою рукою хапають ворога за праве плесно а лівою хапають його по-під лікоть і крутять руку що-сили праворуч.

Всі ці прийоми боротьби вимагають крім довгої вправи, певної спритності, великого самопосідання та хуткості й рішучості.

Але опанувавши їх не страшно виступати на бій з найбільшими силачами.

Е. Зеланд

Боротьба з ворогом на землі

Оборона проти удару ножем

БІЛА МОЛОДА

Геленджик

До Геленджика на пасажирському автобусі.

Під колесами бідів шосе.

Глянеш у ліву руку—гори, подивишся в правий бік—під горою море, блискуче, малахітове море і б'ється воно, репешує, рветься на беріг, хоче проковтнути беріг і гори, доскочити до далекого неба, а там автобус повертає за ріг гори і їчить, здається, прямісінько в море: воно перед нами, а гори поза нами.

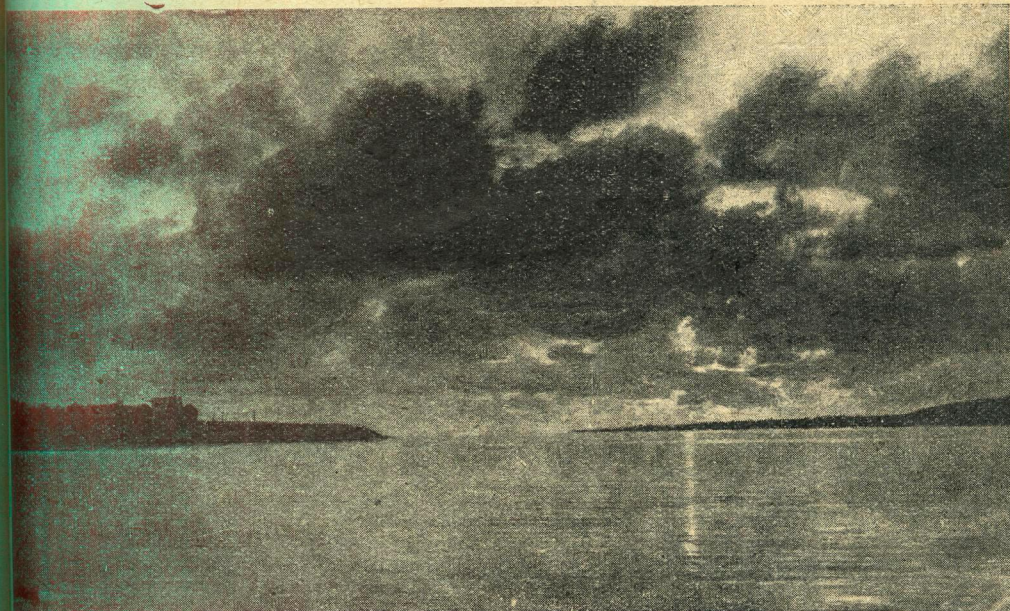
Ось-ось будемо в морі...

Та ні.

Знову гуде автобус, обертається наче на задніх ко-

Краєвид Товстого рогу з півночі Геленджицької затоки

Війстя в затоку з відкритого моря поміж рогами Товстим і Тонким

до Геленджицької затоки, де порт. В порту днюють і ночують частенько чужоземні та наші морські пароплави, бо Чорне море бурхливе, особливо по весні та в осени, коли тижнями дме Норд-Ост.

Білою молодістю кличуть його черкеси, Зеленьчуком козаки і Геленджик мав на це право.

Через його вродливість та ще через те, що він мав майже такий клімат як і Ялта, в Геленджику дуже гарний курорт: морські купання, виноград, сонце...

Через це Геленджик щоліта вабить до себе на відпочинок трудящих усіх кінців СРСР.

П. Олевич-Гнененко

сах, ховається за другий ріг гори і дерється все вище та вище.

Сідає сонце.

Почервоніли хвилі, почервоніло небо і гори.

Знов ріг, знову повертає до моря.

Так крутимось до самого Геленджика, проміж поруйнованих дач корячкуватого лісу, виноградників та кущів, одягнених у нову шату квітів.

Але після двохгодинної протиснувшись виринає з під гір Геленджик.

Тулиться він по під горами до берега моря.

Білі будинки в садах, в кущах, як і підгір'я, що доходить

Тонкий ріг (з півдня); в далечині—Мархотське гірське пасмо

Нарис Г. Р.

ОБ'ЄКТИВ кіно-апарата не проминув хутора біля Диканьки: він зазирнув туди своїм спостережливим, всевидючим оком і от ми маємо вже другий фільм із Гоголівського циклу. Слідом за „Сорочинським ярмарком“ Одеська

кіно-фабрика випускає картину „Черевики“, де режисер Чардинін втілює повість М. Гоголя „Ніч перед різдвом“. Правда, автор сценарія Т. Гуревич не завжди дотримувався повісті. Так, він зникнув Гоголівське чортівня, що в сценарію прибрало ви-

ЧЕРВИ

гляду химерного сна під впливом зайвої чарки горілки. Що ж до помсти чорта над Вакулою, крадіжки місяця, обертання відьми на Солоху,—так це сценарист обминув цілком. Але не зважаючи на це все фільм не тільки не втратив од цього, а може й виграв, коли взяти на увагу село, що й досі ще живе в забобонах.

* * *

Минув останній день перед різдвом. В холодному світлі місяця виблискує вузька сковзалка. Ось вилетіла юрба дівчат, з реготом, штовханами кинулись на сковзалку і край неї виростає „мала купа“, а споза наметів снігу вже визирають хлопячі голови: почули хлопці веселу розвагу і купа з малої стає великою. Це—колядки. За північ вештатимуться вони юрбами від хати до хати, змагаючись із вітром, загрузаючи по коліна в снігу. Навіть старий ледачий Чуб і той спокусився та разом з кумом поплентався до дяка в „нову хату“, що була зачіпкою

для випивки. Лише Оксана залишалася вдома, бо ніяк не причепуриться до ладу, ніяк не надивиться на себе в маленьке люстро. Але раптом очі її поширились і люстерко впало додолу: на порозі стояв коваль Вакула. Не до колядок йому було. Думка про Оксану не давала йому спокою і от він прийшов хоч побалакати, хоч подивитися на неї. Та його сподівання не здійснилися: тільки пересердилася Оксана за те, що налякав її, тільки тільки пробилася на уста їй маленька усмішка, як хтось загрюкав дверима, у хату набилосся повно дівчат і з реготом та жартами забрали з собою Оксану. „Вакула залишився ні в тих ні в сих у порожній хатині, а в ушах брєніли глузливі Оксанині слова: „Дістань, ковалю, царицині черевики — піду за тебе заміж“.

* * *

Як неприкаяний вештався Вакула. Так опинився він на кручі, над ставком. Плямою чорніла ополонка—до неї потягло Вакулу, коли кинув зустрічним хлопцям: „Прощайте братці“.

Але тут Вакула зупинився. Випив з ночі туманний образ красуні Оксани, посміхнувся так привітно... і знову забувало трохи було зачерхле роспачем бажання життя.

— Піду до запорожця Пацюха на пораду,—вирішив Вакула.

ВІСКИ

* * *

Пацюк сидів у кутку на подушці. Перед ним стояв маленький столик, що його дошка була нарівні Пацюкового рота. Без жодного руху Пацюк сьорбав їжу в миски, що стояла на столику. Вакула не зважався одразу підійти до нього і почав уклонятися ще на порозі. Та Пацюк не звертав на нього ніякої уваги. Так вклоняючися, Вакула почав потроху посуватися вперед, але раптом Пацюк повернув голову і так глянув на бідного Вакулу, що той аж присів та так і захолов. Де взявся якийсь хлопчисько і підніс йому повну чарку зі столу господаря. Вакула вихилив. Тоді йому піднесли другу і хлоп'я зникло. Вихиливши й другу Вакула побачив раптом, що вареники самі висікували з миски, бовталися в сметані й плавали в роззявленого Пацюкового рота, далі він побачив, що з Пацюка зробилося аж 5 Пацюків, а з п'ятьох знов один, але товстий на всю хату, потім товстий одразу почав худнути, скуп на тріску, витягся, як нитка, на голові вирости ріжки,

нулася Оксана, не втримала рівноваги і покогилася з гори. Вона швидко зірвалася на рівні ноги і обвинувачувала його шию. Зібрався великий натовп, але закохані їх не бачили.

— Подивися, що за черевики я добув тобі...

Дружній регіт не дав йому договорити. Вакула обернувся,

виріс довжезевий хвіст і потім ця чудернацька істота підлізла під нього й застрягла між ногами так, що Вакула опинився на ній верхи. Стеля кудись зникла, визирнуло натомість заткане зірками й рогатим місяцем небо і вони опинилися високо над землею, що зникла в сріблястий імлі. Але швидко знову замигтіли внизу вогники: вони добиралися до Петербургу.

За повістю Гоголя Вакула добився до цариці Катерини разом з делегацією закордонців і вона дарує йому черевички. У Гуревича ж Вакула сам забирається до палацу в плащі, що робить його невидимим. Видно тільки сліди від його ніг і по них починають ганятися за Вакулою, що забіг з переляку аж до цариці в спочивальню.

Бомбою вилетів уранці Какула з Пацюкової хати. Він знав де шукати Оксану й подався просто до ставка міцно стискаючи під пахвою замотаний у свиту свій скарб. Оксана була на горбі: її таки затигла сюди вірна подруга Одарка, чиї нові черевички спричинилися до всіх нещастів. Тільки хотіла вона примоститися на саночки, що так хотіли сковзнутися в низ з горба, як очі її побачили низу Вакулу. Похит-

шукаючи причини сміху й побачив, що замість царициних черевичків, тримає за вуха здоровенні Пацюкові чоботи.

Він здер їх з Пацюка, коли той намагався розбудити його штовханнями.

ПЕРЕМОГА РОБІТНИКІВ- ФОТОГРАФІВ

Власники приватних фотографій м. Миколаїва, щоб користатися з пільг, наданих кустарям, не брали на роботу робітників-фотографів, а таємно давали роботу до дому безробітним фотографам. Звичайно, хазяйчуки експлуатували робітників і диктували їм умови, які хотіли.

Щоб назавжди покінчити з цим, робітники-фотографи за-

Група безробітних фотографів тримає власників під бойкотом

Пікети робітників-фотографів біля помешкань власників фотографій

пропонували власникам фотографій взяти на постійну роботу безробітних фотографів, що робили їм дома. Після натиску союзу всі приватники-фотографи погодилися на це, за винятком Л. Кофа, Аврутина та Черняєва. Робітники оголосили цим фо-

тографіям бойкот. Біля помешкань розставили пікети з плакатами, оголосили про бойкот у пресі, в театрах і т. д. Бойкот закінчився цілковитою перемогою робітників—власнику фотографій погодилися на всі умови союзу.

Редактор Е. Касяненко

Видавництво „Вісти ВУФКУ“.

КРАЙОВИЙ ВІДДІЛ ВУФКУ

Харків, Товарна Біржа

1-й ім. Лібкнехта

2-й ім. Комінтерну

3-й Червоний Маяк

4-й ім. К. Маркса

5-й ім. Дзержинського

6-й „Жовтень“

7-й Пролетарій
(Кол. „Современный“)

ДЕРЖКІНОТЕАТРИ ВУФКУ

З 17-го травня

РОБІН ГУД В головн. ролі
ДУГЛАС ФЕРБЕНКС

З 17-го травня

ПОЛЬОВА ЛІЛІЯ (Велике—вічне)

З 17-го травня

Людина під чужим ім'ям

З 17-го травня

ЕСПАНСЬКА ТАНЦЮРИСТКА

З 17-го травня 2-а серія

МАНДРЕН З 20-го травня 3-я серія МАНДРЕН

З 17-го травня

Помста Фараона З 20-го травня Сумка Дипкур'єра

З 17-го травня

Акули Нью-Йорку З 20-го травня 3-я серія Акули Нью-Йорку

Початок о 6 год. Каси з 5 годин

Попередній продаж квитків у центральній касі (пл. Тевелева, проти Товарної Біржі)

КРЕМ

МЕТАМОРФОЗ

**ЛУЧШЕЕ
ИСПЫТАННОЕ
СРЕДСТВО
ПРОТИВ**

**ВЕСНУШЕК,
КРАСНОТЫ,
ЖЕЛТЫХ ПЯТЕН,
ЗАГАРА,
УГРЕЙ И ДР.
НЕДОСТАТКОВ
КОЖИ ЛИЦА.**

КАЗИМИ

**ХАРЬКОВСКАЯ
КООПЕРАТИВНО-
ПРОИЗВОДСТВЕННАЯ
МЕХАНИЧЕСКАЯ
АРТЕЛЬ**

„КООПМЕХАНЗАВОД“

**АРЕНДУЮЩАЯ
ГОСУДАРСТВЕННЫЙ
МЕХАНИЧЕСКИЙ ЗАВОД № 4,**

ПРОИЗВОДИТ:

**Капитальный ремонт двигателей
внутреннего сгорания и автомобилей**

**Слесарные, токарные и штамповаль-
ные работы**

**Болты, гайки, заклепки, глухари, крючья
Заказы принимает по договорам и в срок с неустойкой**

**ИМЕЮТСЯ НЕФТЕМОТОРЫ
от 8 до 90 лошадиных сил**

Техническая контора артели ул. Свердлова, № 51

— Телефон № 54—36 —

Завод Артели Кооперативная, № 30

**1-ая ГОСУДАРСТВЕН. МЕБЕЛЬНАЯ, ОБИВНАЯ
И МАТРАЦНАЯ МАСТЕРСКАЯ
ХАРЬКОВСКОГО ГОС. ТРЕСТА**

„КОМДРІВ“

при ХОПМПЕ Кооперативная, 24/26

ПРИНИМАЕТ ЗАКАЗЫ

**на изготовление и ремонт разной мягкой
мебели и матрацов, штор маркиз и разн. драпри,
а также упаковка и отправка. Полное оборудов.
мягкой мебелью государственных учреждений на
льготных условиях расчета**

**Исполнение добросовестное с гарантией
за качество**

АДМИНИСТРАЦИЯ

МЕЛЬНИЧНЫЕ ПОСТАВА К ТРАКТОРАМ

**ЖЕРНОВА, МАССА ДЛЯ ЗАЛИВКИ ЖЕР-
НОВОВ, КРЕМЕНЬ, КВАРЦ, НАЖДАК И
КОРУНД, С ГАРАНТ. ЗА КАЧЕСТВО,
ИЗГОТОВЛЯЕТ ГОС. ЗАВОД**

аренд. МАЙЗЕЛЬ и ШЛАПАКОВ

Харьков, Ст.-Московская, № 42

В
У
Ф
К
У

ВСЕУКРАЇНСЬКЕ
ФОТО-КІНО-УПРАВЛІННЯ

В
У
Ф
К
У

НАЙБЛИЖЧИЙ ВИПУСК
ОДЕСЬКОЇ КІНО-ФАБРИКИ

ЧЕРЕВІКИ

великий художній комедійний
: : : : : фільм : : : : :

за повістю Н. В. ГОГОЛЯ

Сценарій—ГУРЕВИЧА

Режисер—І. ЧАРДИНІН